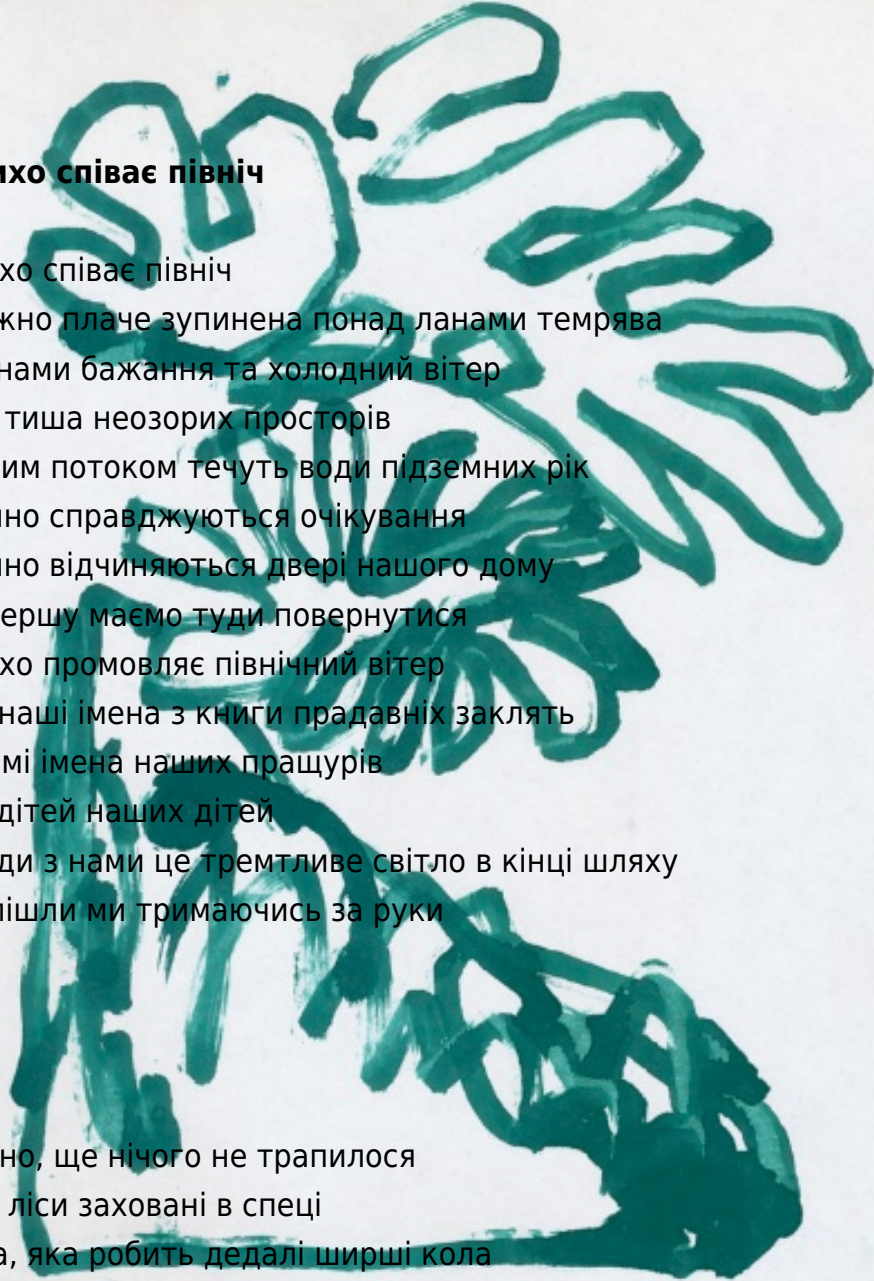

Кшиштоф Шатравський. Вірші

Переклад з польської Наталії Бельченко

Так тихо співає північ

так тихо співає північ
так ніжно плаче зупинена понад ланами темрява
тут із нами бажання та холодний вітер
є тут і тиша неозорих просторів
широким потоком течуть води підземних рік
щоденно справджуються очікування
щоденно відчиняються двері нашого дому
але спершу маємо туди повернутися
так тихо промовляє північний вітер
читає наші імена з книги прадавніх заповідей
невідомі імена наших пращурів
імена дітей наших дітей
і завжди з нами це тремтливe світло в кінці шляху
яким пішли ми тримаючись за руки

* * *

спокійно, ще нічого не трапилося
тільки ліси заховані в спеці
дорога, яка робить дедалі ширші кола
на цвинтарі в Шомбруку знаходжу
весь утрачений час
догорають десь весняні вогнища
післяобіднє повітря просочилося димом останньої осені
а час, як відомо мені вже давно, – це ошуканство
часу могло взагалі не існувати
або лише в якості угоди
між історією та біологією
можливо, так і є

із сусіднього цегляного заводу
їдуть машини з мовчазними цеглинами
двигуни ковтають густу нафту втоми
сигаретний дим стає солодким
нестерпно

В родинному домі мого батька

в родинному домі мого батька
мешкають чужі люди
тут живуть їхні нещастя
ламаються темні меблі, що пахнуть нафталіном
і телевізор, який показує серіали
в родинному домі мого батька
ніхто не пам'ятає смаку справжнього хліба
борщу, ще подеколи шкварчать млинці
на тефлоновій пательні
за вікнами риплять верби
десь виє собака, ластівка ширяє над дорогою
а далі тиша, важке мовчання нових господарів
змішуються запахи тютюну й пилу
і приблизно такими відчуттями починається
і довершується цілісність

Зустріч

Я є і він є,
завжди таким знаходив його в дзеркалі.
Але ж міг він бути академіком,
який схилився над проектом буття,
або кинутим у безодню хвиль
поетом далеких морів і океанів.
Він посміхається.
Він той ким є і ким бути нелегко.
Так смішно рухає головою.
Він птах, який погойдується
на вітті балкону,
але горобці спурхують і знов опадають
зробившись сірими кульками зіжмаканого паперу.
Існують слова й світло, занадто багато світла

і він той
ким є і не бути не прагне.
Коли мене вже не буде, каже він серйозно,
відповідним жестом відсторонюючи невимовне.
Не буде вже нічого, додають тихо думки.

Зненацька закінчився вересень

зненацька закінчився вересень
ніч згасла невловно як голоси
катерів що вийшли в море
після двох тижнів шторму
не чути навіть мартинів, а холодне повітря
пахне водоростями, розмови
наповнюються тишею
як кинутий в полум'я жмуток старих листів
отже йду вночі, хоча
все зрозуміло й запрошує залишитися
йду озираючись на кожному кроці
спотикаюся на нерівному тротуарі
і ніхто не намагається мене затримати
ніхто не звертає уваги на втікача
речі дрімають
скоцюрблені в своїх визначеннях
мов чорні кицьки
що ночують в заглибинах крісел
і мов істина, яка зсувається
чимглибше хоч і непомітно.

Кшиштоф Шатравський (народився 1961 року) – польський поет, музикант, літературознавець, культуролог. Перекладає поезію з англійської, івриту, німецької, російської. Мешкає в Ольштині. Автор численних поетичних збірок, веде [музичний блог](#) англійською. Його ізовірші було використано у фільмі «Менше зло» (режисер Януш Моргенштерн).

Ілюстрації: Олег Перковський